

τευσαν ἐν τῷ αὐτῷ διαστήματι, ἦτοι ἀπὸ Φωτίου μέχρι Κηρουλαρίου, εἰμὴ 16 πατριάρχαι. Ἐκ τούτου ἤδη τοῦ γεγονότος, δηλαδή τῆς συχνῆς τῶν παπῶν μεταβολῆς, ὑποφαίνεται ὅτι ἡ ἐν Ρώμῃ Ἐκκλησία ἀνεσειετο ὑπὸ ἀταξίας πολλῆς. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Οἱ πλείστοι τῶν παπῶν ἐκείνων ἦσαν οἱ αἰσχιστοὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἰδίως κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος ἴσχυσεν ἐν Ρώμῃ ἡ παρὰ τῶν ἱστορικῶν τῆς Δύσεως λεγομένη πορνοκρατία, ἣτοι ἡ ἀπόλυτος παντοδυναμία τριῶν διαβοθήτων ἐπὶ κακοηθεῖα γυναικῶν, τῆς Θεοδώρας καὶ τῶν δύο αὐτῆς θυγατέρων Μαροκίας καὶ Θεοδώρας τῆς νεωτέρας, αἵτινες ἐχειροτόνουν καὶ καθήρουν ὡς πάπας, κατὰ τὸ δοκοῦν, τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν καὶ τοὺς υἱούς. Καὶ ἐν γένει τοσαύτη ὑπῆρξε τότε ἐν Ρώμῃ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν ἢ τῶν ἡθῶν ἀκολασία καὶ ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀσέβεια ὥστε κατὰ τὸν ἱστορικὸν Σλόσσερ, ἐὰν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ θρησκεία ἦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ καταστρέψῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, βεβαίως ἤθελον τότε καταστραφῆ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις. Ἐνῶ δὲ οὕτως εἶχον τὰ κατὰ τοὺς πάπας, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπατριάρχησαν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν περίοδον ἄνδρες ὧν τινες διέπρεψον ἐπ' ἀρετῇ καὶ εὐσταθείᾳ χαρακτήρος, ἅπαντες δέ, παρέκτός ἑνὸς καὶ μόνου, τοῦ Θεοφυλάκτου, δὲν ἐγένοντο βεβαίως σκανδάλων πρόξενοι ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ. Τί διεκώλυσε τοὺς ἄνδρας ταύτους, ἂν ὄχι νὰ διακόψωσι πᾶσαν σχέσιν πρὸς ἐκκλησίαν ἀναξίαν καταντήσασαν τοῦ ἱεροῦ τούτου ὀνόματος, τοῦλάχιστον νὰ παύσωσιν ἀναγνωρίζοντας μὲν τὰ πρωτεῖα αὐτῆς ἐπερωτῶντες δὲ τὴν κρίσιν αὐτῆς καὶ ἐν γένει πολιτευόμενοι πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς πρόεδρον τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου; Τί ἄλλο εἰμὴ ὁ πόθος τοῦ νὰ μὴ μετακινήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς τὰ ἀνέκαθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καθεστῶτα καὶ νὰ μὴ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς τὴν διάστασιν, ὅσῳ εὐπροσώπους καὶ ἂν εἶχον πρὸς τοῦτο λόγους. Τούτου ἕνεκα ὑπέμειναν τὰ αἶσχη τῶν δημιουργημάτων τῆς Θεοδώρας καὶ τῆς Μαροκίας, καὶ τούτου ἕνεκα ἐμακροθύμησαν ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν παπῶν ἐπὶ τοῦ πολυθρῦλτου ζητήματος τῆς τετραγαμίας τοῦ Λέοντος Σ' καὶ τῆς ἀτόπου ἐκλογῆς καὶ διαίτης τοῦ πατριάρχου Θεοφυλάκτου.

Ἡξεύρομεν ὅτι ὁ Λέων Σ' σπανίως ἐφήρμοσεν εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς τὰς ὁποίας εἶχε διὰ στόματος. Ὅθεν, ἀφοῦ διὰ μὲν τῆς 91 αὐτοῦ νεαρᾶς ἀπηγόρευσε τὴν μετὰ παλλακῆς συμβίωσιν ἀποκαλέσας ταύτην «ἔβριον οὐ μόνον τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως» διὰ δὲ τῆς 90 ἐπικυρῶν τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, τὸ ὁποῖον οὐ μόνον τὸν τέταρτον γάμον ὅλως ἀπηγόρευσε ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τρίτον μετὰ δυσκολίας ἐπέτρεπεν, ὥρισεν «τοὺς εἰς τριγαμίαν καταστάντας ὑποκεῖσθαι τῇ δίκῃ, ἢ ἢνπερ αὐτῶν ὁ ἱερός κανὼν ἐξενήνοχεν», ἔπειτα πρῶτος αὐτὸς παρεβίασεν ἀμφοτέρας ταύτας τὰς διατάξεις. Ἐτι ζώσης τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου Θεοφανοῦς, διῆγεν ἐν μοιχείᾳ καὶ παλλακείᾳ μετὰ Ζωῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Στυλιανοῦ Ζαούτσα, ἣτις ἐδηλητηρίασε τὸν ἴδιον σύζυγον, καὶ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη οὕτως ὁ Λέων, θανούσης τῆς Θεοφανοῦς, νὰ νυμφευθῆ εἰς δεῦτερον γάμον. Ἦδη ὁ τοιοῦτος δεῦτερος τοῦ βασιλέως γάμος ἐπροξένησε σκάνδαλον μέγα, καὶ ὁ μὲν τότε πατριαρχῶν Ἀντώνιος ὁ Καυλέας ἀπεποιήθη νὰ εὐλογῆσῃ αὐτὸν ὁ δὲ τοῦτο πράξας κληρικὸς τοῦ παλατιοῦ καθρέθη. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους καὶ ὀκτῶ μηνῶν ἀπεβίωσεν ἡ Ζωή, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Λέων ἔλαβε τρίτην σύζυγον, τὴν ἐκ Μαιονίας μὲν καταγομένην πολυθρῦλτον δ' ἐπὶ κάλλει Εὐδοκίαν, ἣτις ὅμως καὶ αὐτὴ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ πρώτου τοκετοῦ, συναλοθανόντος καὶ τοῦ νεογνοῦ. Τότε ὁ Λέων διάδοχον μὴ ἔχων ἀπεφάσισε νὰ συνάψῃ τέταρτον γάμον καὶ ἐξελέξατο ἐπὶ τούτῳ τὴν Ζωὴν Καρβωνοφίαν, τὴν ἑγγονον ἢ δισέγγονον τῆς ἀδελ-

